

Körbe-körbe

Késő este. Az eső is esik. Egyik utolsó, üres társaskocsira felkapaszkozik egy férfi. Leül és két vonaljegyét kér.

A kalauz csodálkozva néz rá. Az egész kocsiban nincs más utas, csak ő.

Az úr kifizeti a két vonaljegyét. A harmadik megállónál aztán fiatal nő ugrik fel fűgén, a férfi mellé csusszan, s minden üdvözlés nélkül folytatja a csak nemrégiben abbahagyott beszélgetést.

A kalauz fejcsóválva mosolyog.

Hiába, nem unalmas mesterség az övé.

Midennap valami szórakoztató élmény.

•

Egyik-másik villamoskocsi bejáró-ajtájába zöld üveget vágatott a társaság.

Ó, hogy megszépíti az utazást ez az olcsó zöld üveg. Az egész külső világ aranyoszöld fényben ragyog tőle. Mintha az égbolt, a felhők, a levegő is fénylő smaragdból volna. Ha meg utána a rendes üveglakon pillantunk ki – a színkeverés törvényénél fogva mindent orgona-lila színben látunk.

Micsoda színjáték egy egyszerű zöld üveg által. Öröm utazni. Alig akarunk kiszállani.

•

A Ferenc körúton a villamoskocsi első tornácára vidéki atyafi száll fel a többiek után.

Ahogy a többiektől látja, ő is bedob valamit az érmegépezetbe. Ez azonban nem csörren. Fönnakad. Húszfillérest dobott be. Alig lehet kihalászni.

– Tantuszt dobjon – kiáltják karban a körülötte levők –, tantuszt.

Az atyafi nem tudja, hogy mi az a tantusz.

– Adon neki, kalauz, egy tantuszt – intézkedik a kocsivezető.

Az öreg megkapja a tantuszt, kifizeti, bedobja. A kocsi elindul.

A legközelebbi kisszakasz-határnál újra kérnek tőle tantuszt.

– Aztán hány ilyen kell még a Lukács fürdőig? – kérdezi.

– Ha a Lukács-fürdőbe igyekszik – oktatja a kalauz –, akkor okosabb lett volna, ha jegyet vált.

– Hiszen jegyet azt váltottam – s mutatja a jegyét. – Még a másik kocsin, amelyikről átszálltam.

-i.

1933. október 31., kedd, 16. old.

Pesti gyermekek

A külső Lipótváros egyik ötemeletes bérházának udvarában nyolc-tíz-
évesnek látszó, sápadt, szőke fiúcska vékony cérnahangon énekel.
Ütött-kopott, szűk ruhájából hosszan lógázik alá sovány karocskája.

Fejét fölfelé tartja, és kornyikál valami szívét és fület tépő kávéházi dalt.

Egy ablak kinyílik a harmadik emeleten, s papírosba csomagolva két da-
rab kétfillérest dobnak le az udvarba. A többi ablak mozdulatlan marad,
mintha lakatlan lenne az egész ház.

A fiúcska vár egy darabig, majd fölveszi a földről a pénzt. Megnézi és dü-
hösen mondja:

– Nagyon szép. Mindössze négy fillért adnak egy ötemeletes házban.
Hát érdemes árva gyerekeknek lenni?

•

Még a nyáron történt, a kánikulában. Egy pesti kislányt először vittek falura
nyaralni.

Reggel korán, ahogy az ágyból fölkelt, még ingecskében, kifut a kertbe, s
rémülten kiáltja be édesanyjának a házba:

– Anyukám, anyukám, ma megint irtózatos hőség lesz.

– Miből gondolod, szívecském? – kérdi az anyja.

– Nézd, a fű máris izzad – mutatja a harmatos pázsítot.

•